

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 20 februari 1925 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande av dels en internationell konvention av den 4 maj 1910 angående bekämpandet av den vita slavhandeln och dels en internationell konvention av den 30 september 1921 för undertryckande av handeln med kvinnor och barn.

Genom en den 12 december 1924 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 4, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet förda protokoll samt med överlämnande av dels en internationell konvention av den 4 maj 1910 angående bekämpandet av den vita slavhandeln och dels en internationell konvention av den 30 september 1921 för undertryckande av handeln med kvinnor och barn, äskat riksdagens godkännande av samma konventioner.

Beträffande innehållet i konventionerna, i den mån det ej här nedan återgives, och de skäl, som ligga till grund för konventionernas bestämmelser, får utskottet hänvisa till propositionen jämte därvid fogade konventioner och protokollsutdrag.

Konventionerna innehålla, bland annat, följande bestämmelser:

Utskottet.

Konventionen den 4 maj 1910:

»Art. 1. Underkastad straff är envar, som, för att tillfredsställa andras lidelser, värvar, bortför eller förleder omyndig kvinna, även om det sker med hennes samtycke, i otuktigt syfte, även då de särskilda handlingar, som grundlägga gärningens egenskap av brott, utförts i skilda länder.

Art. 2. Underkastad straff är ock envar, som, för att tillfredsställa andras lidelser, med svek, våld, hotelser, missbruk av myndighet eller med andra medel innebärande tvång värvar, bortför eller förleder myndig kvinna i otuktigt syfte, även då de särskilda handlingar, som grundlägga gärningens egenskap av brott, utförts i skilda länder.

Bihang till riksdagens protokoll 1925. 9 saml. 1 avd. 5 häft. (Nr 7—8.)

Art. 3. De av de fördragsslutande parterna, vilkas lagar för närvarande icke stadga straff för brott, som avses i de två föregående artiklarna, förbinda sig att själva vidtaga eller att föreslå vederbörande lagstiftande myndigheter att vidtaga erforderliga mått och steg för att dessa brott må bliva belagda med straff allt efter brottets allvarliga beskaffenhet.»

Konventionen den 20 september 1921:

»Art. 2. De höga fördragsslutande parterna överenskomma att vidtaga alla mått och steg för att efterspana och straffa sådana personer, som ägna sig åt handel med barn av det ena eller andra könet, skolande sådan gärning anses inbegripen under art. 1 i konventionen den 4 maj 1910.

Art. 3. De höga fördragsslutande parterna överenskomma att vidtaga nödiga åtgärder för att straffa försök till brott och, inom de i lag angivna gränser, förberedande handlingar till brott, som avses i art. 1 och 2 i konventionen den 4 maj 1910.»

För ratifikation av konventionerna erfordras således, att de brott, som omförmälas i artiklarna 1 och 2 av 1910 års konvention, ävensom försök till sådana brott äro straffbelagda enligt svensk lag.

Såsom i statsrådsprotokollet den 21 augusti 1924 framhållits, torde bestämmelserna i strafflagens 15 kap. 17 och 18 §§ om bortförande av kvinna i otuktigt syfte och den i 18 kap. 11 § 1 momentet strafflagen meddelade koppleri-bestämmelsen täcka de brott, vilka såsom fullbordade skola beläggas med straff enligt konventionernas ovan återgivna stadganden.

Mera tvivelaktigt är däremot, i vad mån jämväl försök till sådana brott, som uppräknas i konventionerna, kan åtkommas med straff enligt svensk rätt. Avgörande torde i denna del bliva, vilken innebörd man bör inlägga i bestämmelsen i 18 kap. 11 § 1 momentet strafflagen om ansvar för den, som »vanemässigt eller för att därmed bereda sig vinning förleder till, förmedlar eller på annat sätt främjar otukt mellan andra».

Inlägger man i denna bestämmelse en fordran, att gärningen faktiskt skall hava lett till otukt mellan andra, torde föreskriften i 1921 års konvention, att jämväl försök till sådana brott, som avses i artiklarna 1 och 2 av 1910 års konvention, skall bestraffas av konventionsstaterna, icke kunna anses uppfylld genom den gällande svenska rättens bestämmelser.

En dylik tolkning av lagrummet är givetvis förenlig med lagrummets avfattning, men lagrummets allmänt hållna brottsbeskrivning synes dock närmast inbjuda till den tolkningen, att fullbordat brott föreligger redan i och med det att genom verksamheten i fråga skapats objektivt gynnsammare förutsättningar för otuktens bedrivande, oavsett huruvida i det givna fallet otukt faktiskt ägt rum eller ej. Med denna uppfattning torde man, såsom lagrådet antytt, kunna anse, att lagrummet praktiskt taget i allt väsentligt täcker även 1921 års konvention. För konventionernas ratificering torde följaktligen ändringar i strafflagen icke vara erforderliga.

Skulle det emellertid visa sig, att rättspraxis icke ansluter sig till den ovan återgivna vidsträcktare tolkningen av koppleribestämmelsen, lärer frågan om en lagändring i denna del böra komma under förnyat överbägande.

Med instämmande i föredragande departementschefernas uttalanden, att det synes vara av vikt, att konventionerna bliva ratificerade av Sverige, får utskottet, som icke haft något att erinra mot de särskilda konventionsbestämmelserna, hemställa,

att riksdagen måtte för sin del godkänna ifrågavarande konventioner.

Stockholm den 20 februari 1925.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman*, *Hederstierna*, *Jacob Larsson**, *Rogberg*, *Lyberg**, *Klefbeck*, *P. E. A. Jonsson* och *Ernst Svensson**;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist* i Halmstad*, *af Ekenstam*, *Lindley*, *Leo*, *Jansson* i Edsbäcken*, *Nilsson* i Antnäs, *Söderberg* och *Johansson* i Brånalt*.

---

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.